

Arrest

nr. 317 294 van 26 november 2024
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 bus 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 maart 2020 bij de Belgische ambassade in Abidjan een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om zijn Belgische stiefvader, M.O., in het Rijk te kunnen vervoegen.

1.2. Op 6 januari 2021 werd verzoekers aanvraag tot afgifte van een visum type D in functie van zijn Belgische stiefvader M.O. ingewilligd.

1.3. Verzoeker werd op 22 februari 2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en vervolgens werd hem op 1 april 2021 een F-kaart afgegeven.

1.4. O.M., de Belgische stiefvader, in functie van wie verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toe-gelaten, deelde op 17 juli 2023 aan de politiediensten mee dat verzoekers moeder G.O.A. het Rijk had verlaten op 5 april 2021.

1.5. De echtscheiding tussen M.O. en verzoekers moeder G.O.A. werd op 25 augustus 2023 door de District Court of Justice van Kumasi in Ghana uitgesproken.

1.6. Via een schrijven van 23 augustus 2023 werd verzoeker ervan in kennis gesteld dat werd overwogen om zijn recht op verblijf te beëindigen en werd hij uitgenodigd om bewijzen aan te brengen aangaande zijn activiteiten of bestaansmiddelen, om een recent OCMW-attest voor te leggen en om desgevallend stukken mee te delen waaruit zou blijken dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt of dat er humanitaire elementen zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Dit schrijven werd verzoeker op 30 augustus 2023 ter kennis gebracht.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 23 november 2023 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 30 november 2023 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: [O.A]
Voorna(a)m(en): [K.]
Nationaliteit: Ghana
[...]*

Reden van de beslissing:

Betrokkene kwam het verblijfsrecht nadat hem in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Hij werd op 22.02.2021 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 01.04.2021 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische stiefvader, de heer [O.M.] [...] met wie zij zich vestigde.

Thans is de situatie volledig gewijzigd. Op 17.07.2023 stelde de heer [O.] tegenover de politie dat de moeder van betrokkene in februari 2021 samen met haar kinderen naar België kwam. Zij verliet vervolgens op 05.04.2021 het Rijk en liet de kinderen, waaronder betrokkene, achter bij hem. Zij zou tegenover mijnheer [O.] hebben gesteld dat zij enkel met hem getrouwd was om haar kinderen een goede toekomst te bieden.

Op 16.08.2023 stelt de heer [O.] in een gesprek met de politie dat hij in mei 2023 naar Ghana is afgereisd om er de echtscheiding met de moeder van betrokkene in te zetten. Hij geeft nogmaals aan door haar gebruikt te zijn geweest om haar kinderen naar België te laten komen. Hij zegt thans in te staan voor het onderhoud en de opvoeding van de kinderen. Mijnheer maakte ook een verzoekschrift tot echtscheiding gericht aan de District Court of Justice van Kumasi over, door het Hof ontvangen op 21.03.2023. Op 25.08.2023 sprak het voornoemde Hof de echtscheiding uit tussen de moeder van betrokkene en zijn[...] Belgische stiefvader. In een brief van 26.08.2023 stelt de heer [O.]:

"Wat betreft de drie kinderen ([I.O.A.], [K.O.A.] en [M.O.A.]) van mevrouw [G.O.A.], verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning.

Ik wens effectief dat deze zo spoedig als mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is.

Ik wil deze 3 kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven. Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen.

Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te (sic) dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven.

Mevrouw [G.O.A.] heeft misbruik gemaakt van de situatie."

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er thans geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. Deze geeft ook duidelijk aan dat hij niet verder voor betrokkene wenst te zorgen en laat hem enkel in zijn woning verblijven uit menslievendheid. Er is dus ook geenszins sprake meer van enige afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Aldus kan geconcludeerd worden dat betrokkene niet meer met de Belgische referentiepersoon gevestigd is.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.08.2023 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 30.08.2023. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- Kopie paspoort*
- Bewijzen volgen Nederlandse les Schoolrapport 2021-2022*
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met [...] dd. 07.01.2022*
- Fiscale fiche 281.10 inkomsten 2022*
- Loonstaten augustus, september 2023*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 26.09.2023 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. Hij vestigde zich op 22.02.2021 met de Belgische referentiepersoon (bijlage 15). Op 25.08.2023 werd de echtscheiding uitgesproken tussen betrokkene moeder en de heer [O.]. Op 26.08.2023 verklaarde deze laatste niet verder te willen instaan voor betrokkene. Er is zodoende sedert 26.08.2023 geen enkele band meer tussen betrokkene en de referent en bijgevolg is er sedert dan ook geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging tussen beide. Betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn dus geen drie jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België. De gevallen onder 2° en 3° zijn dus niet op hem van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de door betrokkene aangebrachte stukken dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar hij het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene voldoet bijgevolg aan geen der uitzonderingen voorzien in artikel 42quater, §4, 1° lid van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam op 14.02.2021 naar België (binnenkomststempel), nu dus iets meer dan tweeënhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in België verblijft en gelet op het feit dat hij bijna zijn hele kindertijd in Ghana heeft doorgebracht (betrokkene was 17 toen hij naar België kwam), is het niet onredelijk te stellen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met de Ghanese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Betrokkene heeft er bovendien nog zeer naaste familie, nu zijn moeder aldaar verblijft. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene legt stukken voor waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld is als arbeider via uitzendarbeid voor Tempo Team. Volgens de meest recente individuele rekening (09.09.2023) heeft betrokkene voor 2023 13.148 euro netto verdiend. Zulks komt neer op een maandelijks bedrag van 1.643,50 euro, wat relatief beperkt is. Echter het gaat hier om interimarbeid waarvan niet geweten is of betrokkene oog heeft op vast werk. Thans kan hij bovendien nog op de barmhartigheid van zijn ex-stiefvader rekenen met betrekking tot huisvesting, maar de heer [O.] heeft reeds aangegeven dat hij niet meer bereid is om voor hem nog op enige manier te zorgen (zie brief van 26.08.2023). Betrokkene zal in de toekomst zijn bescheiden inkomen dus moeten aanwenden om zelf in te staan voor de kosten voor huisvesting. Hoewel het feit dat hij werkt zeker als positief element kan worden beschouwd, volstaat zulks niet om hem het verblijfsrecht te doen behouden. Indien betrokkene meent dat zijn tewerkstelling tot verblijfsrecht moet leiden, dan staat het hem vrij om daartoe een aanvraag in te dienen. Deze beslissing belet hem dat niet.

Betrokkene legt een schoolrapport voor het schooljaar 2021-2022 voor en bewijzen van het volgen van taallessen. Betrokkene volgde het Onthaalonderwijs voor anderstalige nieuwkomers (OKAN) dat wordt ingericht voor jongeren van niet-Belgische of niet-Nederlandse nationaliteit die nieuw binnenkomen in ons land en het Nederlands onvoldoende beheersen. Via het onthaalonderwijs kunnen deze leerlingen zo snel mogelijk Nederlands leren. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene nog leerplichtig was op het moment dat hij België binnenkwam, waardoor het volstrekt logisch is dat hij als anderstalige leerplichtige jongere in het OKAN-onderwijs werd ingeschreven. Daarna zette hij zijn taallessen voort via cursussen NT2. Echter, het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, waardoor Nederlandse lessen trouwens deel uitmaken van het verplichte inburgeringstraject. Betrokkene toont met de overgemaakte documenten dan ook niet aan dat hij een mate van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is er thans geen sprake meer van een familieband tussen betrokkene en de heer [O.]. Deze laatste heeft ook aangegeven dat hij niet verder wil instaan voor hem. Betrokkene verblijft enkel nog in zijn woning omdat mijnheer [O.] hem niet "op straat" wil zetten. Aldus kan er ook niet meer gesproken worden over een gezinscel met de Belgische referentiepersoon.

Verder leven ook betrokkene's zussen [A.O.I.] en [A.O.M.] in België. Echter ook van deze personen werd heden het verblijfsrecht beëindigd. Het staat het drietal vrij om elders hun gezinsleven verder te zetten,

alwaar zij wél legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Voor zover betrokkenen er zouden voor kiezen om naar hun land van herkomst terug te keren, waar deze beslissing hen niet toe verplicht, kunnen ze bovendien terecht bij hun moeder, die hen hier in 2021 heeft achtergelaten.

Betrokkene maakt geen gewag van enige relatie met een in België verblijvend persoon en heeft geen minderjarige kinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijn laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...]

II.

Artikel 42quater VW stelt het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Artikel 42quater gaat verder dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoeker legt volgende stukken neer, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing:

-Kopie paspoort

-Bewijzen volgen Nederlandse les

-Schoolrapport 2021-2022

-Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met [...] dd. 07.01.2022

-Fiscale fiche 281.10 inkomsten 2022

-Loonstaten augustus, september 2023

Uit deze stukken blijkt zijn sociale en culturele integratie, evenals zijn economische integratie. Verzoeker is het land binnengekomen als minderjarige. Hij heeft als minderjarige verblijf bekomen en hij is hier volwassen geworden. Hij heeft de taal geleerd. Hij startte in OKAN, daarna schakelt hij over naar de opleiding print media in volwassenenonderwijs. Hij kan hiermee aan de slag als drukker, wat een knelpuntenberoep is. Tussendoor doet hij studentenwerk.

Hij volgt een opleiding tot een knelpuntenberoep wat niet in overweging is genomen. Loonbrieven, op enkele na, kon hij niet voorleggen omdat de stiefvader deze stukken achterhoudt, zie ook PV nr.: AN.20.LB.138432/2023. Wanneer de verwerende partij oordeelt dat betrokkene niet aantoont hij een mate

van sociale en culturele integratie heeft bereikt dewelke een bezwaar zou vormen voor het nemen van deze beslissing is dit onredelijk en in strijd met de gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing schendt het geciteerde wetsartikel evenals het motiveringsbeginsel.

Verder bepaalt artikel 42quater VW:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

... en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De moeder van verzoeker is met de stiefvader gehuwd in januari 2020 in Ghana waar ze elkaar hebben leren kennen. Het huwelijk is beëindigd op 25 augustus 2023. Het huwelijk heeft 3,5 jaren geduurd. Stiefvader en het gezin hebben eerst in Ghana samen verbleven en erna in België - op verzoek van de stiefvader, voor verzoeker is dit vanaf 22 februari 2021. Verzoeker en de referentiepersoon hebben gedurende het huwelijk van zijn moeder met stiefvader drie jaren samengeleefd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, nl. vanaf februari 2021.

Samen met zijn zussen vormt verzoeker een gezin met voldoende bestaansmiddelen zodat hij niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

Bijgevolg kan het verblijfsrecht van verzoeker niet beëindigd worden. De bestreden beslissing schendt artikel 42quater § 4 VW.

III.

Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur stelt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden. ...”

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit

kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoeker.

Er wordt volledig vertrouwd op de getuigenis van de stiefvader. Die getuigenis van de stiefvader werd niet meegeven op 30 augustus 2023 aan de verzoeker. De verzoeker kon dus ook niet reageren op deze verklaring.

Verzoeker was minderjarig bij zijn aankomst in België. Hij start in OKAN en schakelt nadien over naar de opleiding print media in het volwassenenonderwijs. Hij kan na het verkrijgen van zijn diploma snel werk vinden in een drukkerij. Drukker is een knelpuntenberoep.

(<https://www.vdab.be/sites/default/files/media/files/Knelpuntenberoepen2023.pdf>)

Hij doet ook studentenwerk.

Zoals eerder gesteld kon hij niet alle informatie overmaken. De stiefvader echter hield alle administratie bij zich, waardoor hij niet alle bewijzen kon/kan voorleggen. Verzoeker legt nog enkele bijkomende loonbrieven toe.

Hij kreeg wat zakgeld van de stiefvader maar deze liet het loon aan zichzelf uitkeren. In een later stadium zorgde hij wel voor een bankrekening en bankkaart op naam van de verzoeker maar hij hield de kaart en pincodes bij.

Wanneer men het heeft over barmhartigheid van de stiefvader in de bestreden beslissing is de realiteit wel even anders. Ondertussen heeft verzoeker klacht ingediend tegen zijn stiefvader. Zie PV hierboven vermeld.

De stiefvader heeft niet geholpen met de bewijzen die DVZ nodig heeft.

Hij heeft wel gedreigd dat hij ervoor zou zorgen dat verzoeker zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken als de moeder niet akkoord gaat met de echtscheiding.

Volgens verzoeker is er geen sprake van misbruik door de moeder. Moeder kon omwille van haar gezondheid niet blijven in België. De stiefvader erkent dit en snapt dat een terugkeer nodig is voor haar welzijn. Hij wil de zorg voor verzoeker en zijn zussen verderzetten. Dit staat haaks op de verklaring van de stiefvader. Zie brief CAW in bijlage.

De DVZ heeft een disproportionele beslissing genomen en het voordeel dat de verwerende partij uit de bestreden beslissing haalt is buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding en in het nadeel van verzoeker die zeer goed geïntegreerd is in onze Belgische maatschappij. Er werd geen rekening gehouden met de situatie en de belangen van de verzoeker. Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden. (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“[...]

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing steunt op artikel 42quater, §1, 4° van Vreemdelingenwet dat stelt dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden indien er geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon. De gemachtigde stelt niet op kennelijk onredelijke wijze vast dat de moeder van de verzoekende partij reeds op 5 april 2021 België verliet en terugkeerde naar Ghana. Dat de moeder van de verzoekende partij en referentiepersoon op 25 augustus 2023 zijn gescheiden. Het verblijf van de moeder van verzoekster is reeds op 18 augustus 2023 beëindigd op basis van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Doordat er geen familieband meer is tussen verzoekende partij en de referentiepersoon wordt het verblijfsrecht van verzoekende partij beëindigd. De verzoekende partij betwist niet dat er geen familieband meer is tussen hem zelf en de referentiepersoon. Volgens de gemeente Borsbeek heeft de referentiepersoon al meerdere malen aan verzoekende partij gevraagd om de woning te verlaten, doch hij weigerde.

De toepasselijke bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [4 ...]4, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...).

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.]”

In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat er geen sprake meer is van een familieband tussen verzoekende partij en zijn stiefvader in functie van wie de verzoekende partij verblijfsrecht verkreeg. Zij wijst erop dat de situatie “totaal gewijzigd” is. Zo is de moeder van de verzoekende partij en de referentiepersoon gescheiden sinds 25 augustus 2023, het verblijfsrecht van zijn moeder is op 18 augustus 2023 beëindigd, doordat ze reeds op 5 april 2021 België verliet. Eveneens stelt zij vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat er nog enige vorm van afhankelijkheid bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Verzoeker valt niet onder de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen gedetailleerd is uiteengezet in de bestreden beslissing.

Op 23 augustus 2023 werd verzoeker verzocht haar individuele situatie te schetsen.

Verzoeker legde volgende stukken neer:

- Kopie paspoort,
- Bewijzen volgen Nederlandse les,
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met [...] dd. 07.01.2022,
- Schoolrapport 2021-2022,
- Fiscale fiche 281.10 inko[ms]ten 2022,
- Loonstaten augustus en september 2023.

De referentiepersoon heeft de Ghanese echtscheidingsakte bezorgd aan de gemeente waaruit blijkt dat de echtscheiding op 25 augustus 2023 is uitgesproken.

De referentiepersoon heeft in zijn schrijven van 26 augustus 2023 verklaard dat:

“Wat betreft de drie kinderen ([I.O.A.], [K.O.A.] en [M.O.A.]) van mevrouw [G.O.A.] verblijven deze tot op heden nog steeds in mijn woning.

Ik wens effectief dat deze zo spoedig mogelijk mijn woning verlaten aangezien ik verder geen banden met hen heb, zeker niet zodra de echtscheiding gefinaliseerd is.

Ik wil deze kinderen echter niet met geweld op straat zetten, maar zij kunnen niet bij mij blijven.

Indien dit nodig is, wil ik ook hun vliegtickets naar Ghana betalen.

Het is niet mijn bedoeling dat de drie kinderen op straat terecht zouden komen, maar ik wil zelf ook geen zorg voor hen te dragen (niet financieel en ook niet op enige andere wijze) en wil niet dat zij verder bij mij verblijven.

Mevrouw [G.O.A.] heeft misbruik gemaakt van de situatie.”

Het enige dat verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt is dat hij niet is gehoord en dat zijn moeder drie jaar met de referentiepersoon heeft samengeleefd. Verzoeker verliest uit het oog dat zijn moeder in februari 2021 naar België kwam en ze reeds op 5 april 2021 België verliet en dat ze geenszins één jaar hebben samengeleefd. Het verblijfsrecht van de moeder is reeds op 18 augustus 2023 beëindigd op basis van artikel 19 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker legt geen enkel bewijsstuk om gezinscel te bewijzen.

Verzoeker zelf heeft zich op 14 februari 2021 in België gevestigd en sedert 25 augustus 2023 is er geen familieband meer met de referentiepersoon. Verzoeker zelf en de referentiepersoon hebben geen drie jaar gezamenlijke vestiging gehad.

Daarnaast licht verzoeker licht toe dat hij dat hij zich heeft geïntegreerd en dat hij, middels een tewerkstelling, in zijn eigen onderhoud kan voorzien. Verweerder had hiervan evenwel kennis en heeft uiteengezet waarom

deze elementen geen reden vormen om verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Verzoeker gaat ook niet nader in op de door verweerder aangevoerde argumentatie en toont in ieder geval niet aan dat deze incorrect is. De bewering van verzoekster dat verweerder een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door geen of onvoldoende rekening te willen houden met zijn economische, sociale en culturele verankering mist zonder meer feitelijke grondslag. Verzoeker laat verstaan dat hij niet akkoord gaat met verweerders overwegingen, maar toont met zijn toelichting niet aan dat diens argumentatie kennelijk onredelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, verhindert het feit dat hij een zekere sociale, culturele of economische verankering kan aantonen verweerder niet om in casu een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden te nemen.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de verzoekende partij die een contract heeft als arbeider voor Tempo team. Het gaat hier om interimwerk. Verzoeker heeft een maandelijks inkomen van 1643,5 euro. Verzoeker gaat nu zelf ook de huisvestingskosten voor zijn rekening moeten hebben gezien de referentiepersoon hem niet meer in de woning wilt hebben.

Met haar kritiek slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake meer is van een familieband met de referentiepersoon en om die reden het verblijf wordt beëindigd nu zij ook niet aangetoond heeft onder de uitzonderingsgronden van artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet te vallen. Hij betwist evenmin op concrete wijze de vaststellingen inzake de humanitaire elementen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

2. Waar verzoeker inroept dat hij niet is gehoord, kunnen we meedelen dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken in het dossier.

Hij stelt dat hij had moeten worden gehoord om duidelijkheid te bekomen over de bijgebracht documenten.

In zoverre verzoekende partij het hoorrecht geschonden acht, wijst verweerder erop dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet beteken[t] dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag indiende met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische vader, waarbij verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Verzoekende partij is gevraagd om zijn individuele situatie te schetsen waarbij hij de mogelijkheid heeft gehad om documenten neer te leggen waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt. Zo heeft hij de volgende stukken neergelegd:

- Kopie paspoort,
- Bewijzen volgen Nederlandse les,
- Arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met [...] dd. 07.01.2022,
- Schoolrapport 2021-2022,
- Fiscale fiche 281.10 inko[ms]ten 2022,
- Loonstaten augustus en september 2023.

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat hij nog elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt een schending van de door hem in zijn enig middel aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.”

3.3. De Raad merkt op dat de wetgever de mogelijkheden om het recht op verblijf van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen aan beperkingen heeft onderworpen. Zo bepaalt artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie niet mogelijk is wanneer de gezamenlijke vestiging met de burger die werd begeleid of vervoegd *“ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”* en indien het betrokken familielid aantoont *“werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”*

Verzoeker houdt voor dat hij drie jaar met zijn Belgische stiefvader heeft samengeleefd, waaronder één jaar in België en dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat hij niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Hij stelt dat er daarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet om zijn verblijfsrecht te beëindigen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers moeder op 22 januari 2020 in het huwelijk trad met M.O., een man met de Belgische nationaliteit, en dat verzoeker zijn stiefvader in het Rijk vervoegde. In een in het administratief dossier opgenomen document – meer specifiek een stuk getiteld *“petition of M.O.”* – staat ook vermeld dat verzoekers Belgische stiefvader en G.O.A., verzoekers moeder, na hun huwelijk in januari 2020, reeds kort samenleefden in Ghana. Op dat ogenblik was er dus een gezamenlijke vestiging van M.O. en G.O.A. en er zijn geen redenen om aan te nemen dat verzoeker, die toen minderjarig was, geen deel uitmaakte van dit gezin. G.O.A. en haar drie kinderen dienden, nadat M.O. terugkeerde naar België, een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Het feit dat de behandeling van de visumaanvragen enige tijd in beslag nam en dat verzoeker pas in februari 2021 in België arriveerde, laat niet toe in voorliggende zaak te besluiten dat er ondertussen geen gezinsleven was of dat kan worden besloten dat de gezamenlijke vestiging slechts aanvang nam vanaf de aankomst van verzoeker in het Rijk en er dus zonder meer abstractie kan worden gemaakt van de gezamenlijke vestiging die er reeds was in Ghana. De verklaring van M.O. van 26 augustus 2023 waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, toont aan dat deze man het gezinsleven met verzoeker en diens zussen wenst te beëindigen, maar verschaft geen duidelijkheid omtrent het ogenblik waarop hij oordeelde geen gezin met verzoeker meer te vormen. Uit dit stuk blijkt tevens dat *“de gezamenlijke vestiging”* in de strikte betekenis van het woord (met andere woorden het feitelijk op hetzelfde adres verblijven) op 26 augustus 2023 nog niet was beëindigd. Het is in voorliggende zaak dus niet zo dat er een duidelijke datum kan worden vastgesteld waarop de gezamenlijke vestiging in de ruime betekenis van het woord (met andere woorden waarbij twee of meer personen niet enkel op hetzelfde adres verblijven maar er ook een gezin vormen) werd stopgezet. Er kan bijgevolg niet zonder meer worden besloten dat verweerders standpunt dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging van verzoeker en zijn stiefvader gedurende drie jaar correct is.

Daarnaast moet worden gesteld dat het enkele feit dat de gezamenlijke vestiging meer dan drie jaar zou hebben geduurd op zich nog niet impliceert dat verweerder verzoekers recht op verblijf niet zou kunnen beëindigen. Aangezien het niet ter discussie staat dat verzoeker in ieder geval niet gedurende vijf jaar gezamenlijk gevestigd was met zijn Belgische stiefvader en gelet op artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan hij zich in casu slechts op het behoud van een recht op verblijf, op grond van een gezamenlijke vestiging van drie jaar beroepen indien hij aantoonde *“werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en [zijn] familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet”*. Verzoeker bracht bewijzen aan van een tewerkstelling en verweerder erkent in de bestreden beslissing dat hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker maandelijks een inkomen ten bedrage van 1643,5 euro heeft. Verweerder stelt dat dit een *“relatief beperkt bedrag”* is, maar toont hiermee niet aan dat verzoeker geen werknemer is of dat de inkomsten waarover hij beschikt toelaten te besluiten dat hij ten laste zou kunnen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het gegeven dat een verzoeker een inkomen heeft via interimwerk laat ook niet automatisch toe te oordelen dat hij geen regelmatige of stabiele inkomsten zou hebben. Verzoeker toonde immers aan veelvuldig interimwerk te doen. Verweerders bemerkingen dat hij niet weet of verzoeker zicht heeft op vast werk en dat verzoeker ook zal moeten instaan voor huisvesting laten hier niet anders over denken.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat deze niet is gegrond op een correcte feitenvinding en bijgevolg de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK